

HELLY ACTON

DRAGOSTEA
E UN
REALITY-SHOW

RAO Distribuție
Str. Bărgăului nr. 9-11, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

HELLY ACTON
The Shelf
Copyright © 2019 Helly Acton
Toate drepturile rezervate

Dragostea e un reality-show
© RAO Distribuție, 2019
Pentru versiunea în limba română

Traducere din limba engleză
Roxana-Cristina Gheorghe prin LINGUA CONNEXION

2021

ISBN 978-606-006-518-0

Capitolul unu

Amy Wright stă întinsă în pat, uitându-se la reflexia ei din oglinda de pe perete și numărând câte bărbii are. Părul lung și negru îl are strâns într-un coc ridicat ce seamănă cu gogoșa de ciocolată pe care a mâncat-o ieri pe ascuns, și dacă mijește ochii, parcă ar fi un luptător de sumo. Dar Amy nu are de gând să permită unei Zile Grase să îi strice dispoziția. Nu azi. În schimb, clipește din ochii albaștri și face o captură mentală a celei mai bune zile din viața ei.

Numai că Amy nu-și dă seama că cea mai bună zi din viața ei e pe cale să se transforme în cea mai urâtă.

Își ia telefonul de pe măsuta de lângă pat și deschide aplicația Instagram ca să vadă cine s-a mai logodit, cine s-a căsătorit sau cine a rămas însărcinată în ultimele opt ore. Răsufală ușurată când nu vede niciun *emoji* cu inel cu diamant sau bebeluș. Un utilizator oarecare, numit @shrinkitquick, a început să o urmărească, iar Jane a postat o nouă poză cu gemenii ei. În această dimineață, sunt mânjiți de un amestec de banane și morcovi, iar Jane a comentat cum îi e dor de trezirile târzii. Mesajul pe care îl transmite e „biata de mine“, dar de fapt vrea să spună „lăudați-mă“.

Amy rezistă nevoii de a posta un emoji cu capul care vomită, cu #terogscuteștene. Se gândește oare ce s-ar alege de viața ei socială dacă ar fi sinceră pe internet. Ar fi declarată o persoană care urăște copiii, ceea ce ar fi nedrept deoarece îi plac copiii. Unii dintre ei.

Ceea ce nu îi place este că va avea un abonament forțat zilnic la salivă, muci și lacrimi. Când o să aibă copii, o să limiteze postările despre ei la momente cu adevărat importante, nu doar observații fără niciun rost cum ar fi *Henry a făcut treaba mare! #creșteatâtde-repede*, așa cum a postat Jane ieri. Timp de o secundă întunecată, i s-a părut că vede dovada, dar când poza s-a încărcat arăta doar un fiu chinuitor care rânjea în fața unui castron cu înghețată de ciocolată. Se înroșește când se gândește la comentariul ei: *Nu mânca asta!* Celelalte mame scriseseră numai cuvinte de felicitare, iar Jane a dat like la toate comentariile lor, în afară de cel al lui Amy.

– Oare îți pierzi simțul umorului când ai copii? a mormăit ea retoric către Jamie, care pregătea kale pentru sucul lui de dimineață.

– La fel și silueta, a răspuns el imediat, iar Amy l-a urât timp de câteva minute, după care și-a făcut griji pentru el în următoarele ore.

Jamie mereu face glume cum că nu-și dorește copii. Dar de ce ar mai fi împreună cu ea dacă nu vrea copii? Avea un simț al umorului mai ciudat, atâta tot. Și dacă ea nu râde la glumele lui, o acuză că „e prea serioasă în ultima vreme”.

Amy scoate un oftat uitându-se la poza cu bebelușii murdari de banane, apasă de două ori pe ea și comentează: *#cedrăguți* și *#iador*, așa cum trebuie să facă. Nu vrea ca Jane să creadă că nu îi plac copiii ei. Îi place de ei. De la distanță, când nu pot să se holbeze la ea, nu tipă atât de tare încât nicio conversație nu este posibilă și nu se agită când încearcă să îi ia în brațe.

#ATÂTDEadorabili.

Dă mai jos pe aplicație și ajunge la o reclamă de la o companie americană care încearcă să îi arate un Neck Flab Fighter. Țââie, după care o salvează pentru mai târziu. Într-o zi o s-o cumpere, împreună cu acel costum termal de slăbit și plasturele de pus pe limbă care se presupune că îți taie pofta de mâncare.

Urmează Lottie Forrester, cunoscută sub numele de *#lottiethe-explorer*, care a postat un selfie într-o sală cu gonguri din Seminyak.

Specimenul uman bronzat și fără niciun cusur, Lottie, a început un blog de călătorie după ce a renunțat la PR acum doi ani. Contul ei a ajuns la 280 000 de urmăritori și postează zilnic din paradis, alături de hashtagul *#lottieexplores*. E ceva mai interesant decât poza cu banane a lui Jane, dar tot o face să-i vină rău.

Amy aruncă telefonul în partea opusă a patului.

De ce să se simtă invidioasă? În seara aceasta o să trăiască visul vieții ei, va savura șampanie la clasa business, îndreptându-se spre propriul ei paradis alături de Jamie, și va posta *#jamy* (el urăște porecla asta) pentru ca toți cei 260 de urmăritori care o adoră să poată vedea.

Au trecut doi ani de când Amy și Jamie s-au potrivit pe Soulmates, și în secret crede că o s-o ceară în căsătorie în călătoria aceasta. Sigur, nici măcar nu locuiesc împreună încă, dar în ultima vreme se poartă ciudat în preajma ei. E tăcut și emoționat. Ceea ce nu e normal pentru o persoană care este atât de încrezătoare încât, atunci când i-a întâlnit pentru prima dată pe părinții ei la petrecerea de pensionare a tatălui său, a ținut un discurs improvizat. Îi știa de doar o oră. Comportamentul lui neliniștit este un semn că plănuiește ceva. Că se pregătește pentru ceva important, ceea ce ar putea însemna una din două. Ori îi dă papucii, ori o cere în căsătorie. Dar cu câteva luni în urmă i-a dat o cheie de la apartamentul lui, și ar fi prea nelalocul său să se despartă de ea în timpul unei vacanțe. Trebuie să fie a doua variantă.

Se întoarce pe burtă și își bagă capul în pernă, ascunzându-și zâmbetul și chiuitul prelung. Zgomotul rupe tăcerea și frumosul adormit de lângă ea se mișcă.

– Oprește odată alarma aia blestemată.

Amy se întoarce spre spatele extrem de lat al lui Jamie. Arată ca scos dintr-o revistă și o face să se simtă micuță, ceea ce e exact ce își dorește într-o Zi Grasă. Parcă ar fi editat în Photoshop, cu filtru de bronz din Instagram și are o fermitate specifică unui luptător. Se uită la degetele ei în timp ce mângâie unghiile date de curând cu lac

nude, care sunt în contrast cu pielea lui măslinie și își imaginează inelul de diamant pe care l-a ales pentru ea. Bărbatul ostentativ de lângă ea își va dori să facă impresie. Dar în timp ce diamantele masive sunt mai mult genul lui Jamie, ei nu îi pasă de inel.

Nu îi pasă decât de faptul că relația ei face progrese, într-un sfârșit. Va putea să le dovedească lui Jane și celorlalte mame că nu rămâne în urma lor. La anul pe vremea asta, va fi o supermamă căsătorită, cu serviciu, exact ca ele. Va spune adio martiniurilor cu espresso din Soho și bun venit dimineților cu espresso din suburbii.

Dumnezeule, ce nașpa sună.

Amy adoră această parte a zilei. Când Jamie stă întins lângă ea, dar tot se simte singură. Când e liniște și îi poate permite minții sale să hoinărească. Nu este singura dată când se simte singură în relația lor. Se simte singură și când Jamie gătește, când se duce la culcare mai târziu decât ea, când se uită la ea cu acea privire care sugerează că ar trebui să se ducă să doarmă la ea acasă. Dar cel puțin nu *pare* singură. Cu Jamie în viața ei, reușește să își facă și ea loc în cluburile sociale ale cuplurilor căsătorite. Presiunea de a se căsători va trece, după care va urma presiunea de a face copii. Următoarea parte din cursă pentru care nu s-a înscris.

Bineînțeles, mai există o cale. Una la care nu îi place să se gândască prea mult, dar la care a visat cu ochii deschiși dintotdeauna. Drumul pe care avea să-l aleagă atunci când l-a întâlnit pe Jamie, care a convins-o să rămână. O duce direct în Heathrow cu un bilet dus cu avionul către Bangkok. Luna trecută, Amy l-a tachinat pentru că vorbește mai mult cu Alexa¹ decât cu ea. El a râs și a întrebat-o pe Alexa cu ce e îmbrăcată.

Iar săptămâna trecută, când Amy a uitat să își ia la ea periuța de dinți, și-a pierdut în cele din urmă răbdarea și și-a adunat curajul

¹ Dispozitiv creat de Amazon ce constă într-un asistent virtual sub formă de boxă care poate vorbi, difuza muzică și cărți audio, oferi informații de pe internet, comunica vremea etc. (n.tr.)

ca să îl înfrunte, întrebându-l de ce nu poate să stea și el la ea acasă niciodată.

– Purcelușă, aș dormi la tine acasă, dar știi cât de important este alergatul de dimineață pentru mine. Dacă nu alerg, mi se încețoșează mintea. Dau tot ce pot în antrenamentul acesta. Nu mă susții prea mult.

– E un parc la capătul străzii mele. De ce nu poți să alergi acolo?

– Te referi la cimitir? a spus el zeflemitor.

– Are iarbă.

– Da, și în jur de zece oameni ai străzii. Nu, mersi. Nu îți place aici?

– Ba îmi place, Jamie.

A oftat, întrebându-se cum de ajunsese ea dintr-odată tipa cea rea.

– Doar că mi-e și mie greu să împachetez atâta de fiecare dată când vin...

A făcut o pauză, în speranța că va pricepe aluzia și îi va oferi un sertar în care să-și pună lucrurile. Dar nu a făcut asta. În schimb, a îmbrățișat-o, a mușcat-o ușor de ureche și i-a cerut să șoptească acel ultim cuvânt din nou.

– Pot să împrumut periuța ta de dinți? a șoptit ea în schimb.

– Nu fi scârboasă, purcelușă.

S-a retras și a deschis frigiderul.

– Du-te la magazinul din colț, e deschis încă. Poți să iei și niște lapte de migdale dacă tot treci pe acolo?

Tipic pentru Jamie. Tipic ei. Deși poate că în urmă cu zece ani, asta ar fi pus capac relației, Amy a decis să treacă peste problemele de genul acesta. O să obțină propriul ei sertar dacă va juca pe termen lung. Poate chiar mai mult de atât, dacă predicțiile ei se vor adeveri.

Își schimbă poziția în patul lui și revine la realitate. Dap. Jamie o să fie bine. Ar putea să plece chiar acum. Nu o oprește nimic. Are deja bagajele făcute, contractul de freelancer tocmai s-a terminat și, ca jurnalistă, poate să lucreze de oriunde în lume, atâta timp cât are internet și un laptop. Va putea în sfârșit să reia acel blog pe care nu a

mai postat de atâta timp. Nu are nevoie decât de un subiect de care este pasionată. Brânză. Gogoși. O călătorie de slăbire. O călătorie. Calea Corectă.¹ Pasajul Corect. Cotitura Corectă. Amy ar putea să fie ca Lottie Forrester și toți ceilalți influenceri² de călătorii pe care îi urmărește. Dacă ei pot s-o facă, de ce să nu reușească și ea?

Pentru că ai treizeci și doi de ani, Amy. E prea târziu să îți mai încerci norocul.

În plus, sunt numeroase lucruri pe care le va putea face alături de Jamie, și în ciuda defectelor lui, chiar îl iubește. Îi este familiar acum. Se simte confortabil cu el. Și îi place ideea de a fi căsătorită. O echipă unită, pregătită să înfrunte orice le va ieși în cale în viață. Cel puțin așa își închipuie că va fi odată ce relația lor va fi validată de un străin, o pietricică și un document semnat. În sfârșit va fi membră oficială a familiei O'Connor. Sau a familiei Wright. Nu, Jamie nu va lua niciodată numele ei. Poate că o să facă la fel ca Dawn Porter.³

– Bună, sunt Amy O'Wright, șoptește ea în fața oglinzii. Sunt Amy O'Wright. Sunt Amy, oh right. Sunt Amy, ați înțeles?

Sună ca și cum s-ar lua la ceartă.

– Hm? mormăie Jamie adormit.

– Nimic, culcă-te la loc, e devreme.

Îl frecționează pe spate. Se îndepărtează de ea. Mereu o doare când face asta, dar știe că îi place să aibă spațiul lui în pat. Așa sunt unii oameni.

Anul trecut, Jamie și-a deschis o agenție de plasare a forței de muncă, Headplace, despre care el spune că o să ajungă foarte departe.

¹ În engleză „Wright Way“ – *wright* are aceeași pronunție ca *right* care înseamnă corect (n.tr.)

² Persoane care se folosesc de rețelele de socializare pentru a face publicitate companiilor de haine, produselor cosmetice, locurilor de petrecut vacanța etc., prin diverse metode de marketing ce includ mai ales fotografii bine realizate (n.tr.)

³ Regizoare britanică și prezentatoare de emisiuni, care la origine se numea Dawn Porter, iar după ce s-a căsătorit cu actorul Chris O'Dawd, și-a schimbat numele în Dawn O'Porter (n.tr.)

Este unul dintre motivele din cauza cărora încă nu locuiesc împreună. Ea a încercat să vorbească despre asta cu câteva luni în urmă când i-a dat cheia – dar Jamie a pus capăt discuției categoric. I-a spus că era prea ocupat și că dacă ar fi acolo tot timpul, l-ar distrage. Amy își dorea să ia această afirmație ca pe un compliment, dar felul în care o spusese Jamie nu prea părea să indice asta. Poate pentru că a privit-o încruntat. După care a stat posomorât alături de ea toată ziua, spunând că era nerecunoscătoare pentru că i-a dat cheia de la casa lui, că mereu voia mai mult și că niciodată nu era de ajuns ceea ce făcea el.

Când s-a întors acasă în acea noapte, s-a simțit vinovată. Jamie crescuse într-o familie irlandeză mare, se luptase pentru spațiu cu cinci frați mai mari, așa că înțelegea de ce îi este greu să împartă ceea ce are. Și așa cum spune și el, de ce să se deranjeze să se mute împreună dacă deja se văd atât de mult? Cu toate că uneori ar vrea să-i atragă atenția că dacă deja se văd atât de des, e ca și cum ar locui împreună. Dar lui Amy nu-i plac confruntările. Cheia a fost un pas mic în direcția potrivită. Poate că are nevoie de timp ca să se obișnuiască cu ideea.

Adevărul este că pe Amy nu o deranjează să locuiască singură. Și ei îi place să aibă propriul său spațiu. Îi place foarte mult că are libertatea de a înfuleca de una singură un pachet întreg de Babybels pline de calorii, în budigăii cei mai vechi, cei mai urâți, dar cei mai confortabili pe care îi are, alături de care bea o Cola dietetică, în timp ce se uită la *Say Yes To The Dress*. Libertatea de a-și nara rutina de machiaj în fața oglinzii în fiecare dimineață, prefăcându-se că ar fi vreo vedetă. Ieri, a încercat s-o imite pe Joanna Lumley, dar asta a făcut-o să aibă o criză de tuse. Când se vor muta împreună, Amy va trebui să renunțe la toate tipurile de plăceri vinovate. Nu se va mai duce la baie cu ușa deschisă. Gata cu Super Noodles la micul dejun după o noapte de distracție. Jamie nu o va mai lăsa niciodată să lingă aroma de pe un chips, după care să-l pună la loc în bol pentru că îi place gustul, dar nu și textura. Poate că nici măcar nu va mai

mânca chipsuri. Poate va consuma doar un castron mic și trist de țelină feliată, așteptând să o facă să se simtă complexată din nou, de data aceasta pentru că mestecă prea tare.

Nu, pe Amy nu o deranjează să nu locuiască împreună. Dar o deranjează junghiul puternic din stomac pe care îl simte atunci când își face griji pentru că Jamie nici măcar nu a vorbit vreodată despre faptul că i-ar plăcea să locuiască împreună. Absolut niciodată. Ba chiar mai rău, mai era și fața tristă pe care Jane o face la cele două revederi anuale la cafea, singurele pentru care mai are timp acum că a fost promovată, își mărește bucătăria și îi are pe gemeni. Amy urăște că trebuie să dea aceleași replici de fiecare dată când Jane o întreabă când se vor muta împreună. Jamie e prea ocupat cu afacerile momentan; oricum ne vedem destul de mult; poate că la anul; nu avem de ce să ne grăbim. A spus aceste lucruri atât de des, încât a început și ea să le creadă.

– Amy, ai treizeci și doi de ani, nu douăzeci și doi. Dacă crezi că nu ai de ce să te grăbești, atunci refuzi să vezi lucrurile așa cum sunt. O să ajungi o fată bătrână și tristă care nu are cu cine să petreacă Crăciunul. Ești singură la părinți. Într-o zi, ei o să moară și nu o să ai pe nimeni care să-ți țină companie.

Jane nu spune lucrurile astea de fapt.

Dar Amy știe că asta a gândit ultima dată când s-au văzut. A evitat s-o privească în ochi în timp ce a amestecat în ceaiul Earl Grey, lovind lingurița de ceșcuță. După o tăcere lungă și stânjenitoare, femeia a schimbat subiectul și a vorbit despre cât de incredibilă este noua lor dădacă.

– Dumnezeu, Jane! Eram atât de apropiate înainte! De ce nu poți să recunoști că gemenii tăi sunt teribili, contabilitatea e al naibii de plictisitoare, ți-e dor să te îmbeți criță la The White Horse, iar Pete are respirație urât mirositoare! Viața ta *nu* este perfectă. Te rog nu te mai preface că este și fii sinceră!

Amy nu spune asta de fapt.

Pentru că nu vrea să-și distrugă viața socială, iar Jane este una dintre ultimele ei prietene din școală care se mai deranjează să se vadă cu ea, chiar dacă face asta doar de câteva ori pe an. În plus, Jane nu e chiar atât de rea. Probabil că îi pasă în mod sincer de viitorul lui Amy, chiar dacă pare să arate asta doar prin complimente care nu sunt chiar complimente și prin remarci semi-batjocoritoare, la fel ca meduza din *Bridget Jones*. Și îi invită la petrecerile ocazionale. În ultima vreme, Amy mai mult îi refuză invitațiile din cauza întâlnirilor de afaceri ale lui Jamie. În plus, nu are nimic în comun cu prietenii contabili ai lui Jane, care sunt plictisitori de-ți vine să-ți smulgi părul din cap și care nu vorbesc decât despre bani și despre toate aparatele scumpe, dar inutile, pe care le pot cumpăra.

Amy merită să aibă parte de acea tăcere din partea lui Jane. Are treizeci și doi de ani. Nu mai are timp. Dar ce ar putea să facă? Nu poate să ia totul de la început. Jamie este cea mai bună șansă a ei, ultima șansă prin care va avea o viață la fel ca a lui Jane. Viața pe care ar trebui să și-o dorească la această vârstă.

Amy știe că trebuie să fie pusă pe locul doi pe lista de priorități a lui Jamie momentan, dar joacă pe termen lung. Luna viitoare, afacerea va porni și va merge bine, iar el va avea mai mult timp să se concentreze pe viața personală, pe relația lor și pe viitorul lor împreună. Nu trebuie să locuiască împreună ca să fie apropiați. Se văd aproape în fiecare noapte. Are cheia de la casa lui. Și nu i-ar păsa dacă ar trece peste mutatul împreună și ar ajunge direct la scopul final.

– Headplace o să ajungă foarte departe, purcelușă. La anul pe vremea asta o să am o vilă și o mașină Range, așteaptă și ai să vezi.

Lui Amy nu i-a scăpat Eul din propoziția sa. Dar de ce să cumpere o casă mare cât pentru o familie și o mașină mare doar pentru el? Trebuie să înceteze să analizeze prea mult tot ce face și tot ce spune el. O duce într-o vacanță-surpriză, așa că sigur o iubește, chiar dacă uneori o face să se simtă ca un oaspete nedorit.

Capitolul doi

Jamie se ridică în fund și își dă părul pe spate. Este începutul ritualului său dinainte de alergarea zilnică, din care Amy nu face parte. Uneori se întreabă dacă își aduce aminte că mai e și ea acolo. Singura urare de bună dimineața pe care o poate primi este un tușit. Jamie se ridică în picioare, își ia costumul de sport și iese pe ușă în cinci minute, lăsând-o pe Amy singură în pat și oferindu-i ocazia perfectă să scotocească prin geamantanul său. Dar are și ea standarde, așa că se întinde și deschide sertarul lui ca să ia un încărcător de telefon. Dacă se întâmplă să fie un inel cu diamant de la Tiffany acolo, ei bine, nu este vina ei. Dar nu e niciun încărcător. Și niciun inel. Doar un tripod de încheietură pentru selfie-uri făcute în timpul alergării, o lanternă de cap pentru alergările pe timp de noapte și o pereche de ochelari ridicoli, de un verde-aprins, pe care nu i-a mai purtat de când Amy i-a spus că arată ca Gareth din *The Office*. Se întoarce iar pe partea ei.

Noaptea trecută, Amy și-a împărtășit posibila logodire iminentă, în fața unei sticle de prosecco, lui Sarah, cea mai bună prietenă a ei din universitate, la Amuse Bouche. Merg acolo încă din primul lor an la Londra și acela este locul în care își dau veștile cele mari. La aceeași masă, cu șase luni în urmă, Amy a anunțat că Jamie i-a dat cheia de la apartamentul său. Sarah a anunțat că tocmai ce își cumpărase al treilea apartament.

Analista în investiții Sarah a privit cu scepticism teoria lui Amy cu privire la cererea în căsătorie.

– Hai, spune-mi. Ce e diferit de data aceasta?

Amy făcuse deja același anunț înaintea fiecărei călătorii anterioare, așa că Sarah avea tot dreptul să aibă îndoieli. Dar acum chiar era diferit: Amy simțea că ceva important avea să se petreacă.

– Data trecută mi-ai spus că are de gând să te ceară la înmormântarea bunicului său.

– Mi-a dat niște indicii majore! A vorbit despre cât de scurtă este viața, despre faptul că trebuie să fim fericiți și că nu putem lăsa ca șansele să treacă pe lângă noi.

– Vorbea din nou despre muncă, nu-i așa?

– Bine, bine. Mai sunt și alte dovezi. Suntem împreună de doi ani...

– Asta nu-i o dovadă.

– Este momentul perfect! Și lui Jamie îi plac lucrurile în doi – e numărul lui norocos.

Sarah s-a încruntat.

– Două ouă dimineața. Shot dublu de cafea. Mereu îmi spune că sunt numărul lui doi.

– Și cine e numărul unu?

– El este.

– Wow.

– Glumește! În plus, mama a plâns la telefon ieri fără absolut niciun motiv.

– Finala *Strictly Come Dancing*? Gin? Noua uniformă de pensionare a tatălui tău, cu șosete și sandale? Prezența lui constantă, acum că s-a pensionat?

– Își ia la revedere de la fetița ei! Sunt singură la părinți, ai uitat? Este ceva important pentru ea.

– Ai treizeci și doi de ani, Amy, nu doisprezece.

– Exact. Sunt sigură că Jamie își dă seama că e acum ori niciodată. Știe că ceasul meu ticăie.

– Amy! s-a înecat ea. Nu pot să cred că tocmai ai spus asta.